"Ти мене не любиш так як слід,
бо від мене маєш таємниці,
я люблю найбільше на землі
як приходиш у мої світлиці".

Нетерплячий вираз у очах,
руки в перснях вигинає білі,
ледь приховує помітний страх,
це вона примхлива та Даліла.

Падає розстроєно до ніг
артистичний нахил голови,
шкіра біла як у горах сніг,
гострі злети чорної брови.

Очі мокрі від зрадливих сліз,
вдаючи правдивую досаду,
хусточкою витирає ніс,
поглядає на нишком у засаду.

Знав, що силі може прийти крах,
зберігав ретельно таємницю.
Він наводить величезний страх
і ніхто не може з цим змиритись.

А Самсон не відає біди
доїдає з таці свіжі смокви
жінка бігає сюди туди
ну чому ти знов замовкла?

(Може я куплю собі прикрас
золотих із дорогим камінням
якщо вдасться це владнати враз
і дізнатися у чому дивна сила).

Ти мене вже двічі обманив
«обвяжи сирою титявою»
тож тебе ніхто не зупинив
опинилась я тепер смішною.

«І якщо припнуть коли сім кіс
як нитки до ткацького станка», -
то ти з цвяхами станок той зніс,
ось така то правдонька твоя

та тебе ніхто не покорив.

і мені чомусь не скажеш правди
хоч мені одній коли б відкрив
хоч би дружби нашої заради

Випускає вбогую сльозу,
а сама поглядає у вікна
начебто очікує грозу
то зайде в веранду , знову зникне,

- Наближається напевне дощ,
а погода й справді не найкраща,
відпочинь, Самсоне, цить, помовч,
випий швидше із своєї чаші.

у Самсона погляд заважнів,
закриваються самі повіки,
череда міцних тривожних снів
заглушає за віконцем крики.

двічі від над нею жартував,
тричі приховав від неї правду,
та тому що дуже покохав,
не відчув підступну зраду.

І коли Самсон вже міцно спав,
Гострим лезом перукар легенько
довгі коси швидко відтинав
заболіло в матері серденько.

На брудний багатий килимок
впали долі локони важчезні:
«Де ти зараз рідний мій синок?
та між нами відстань величезна».

О, Далілу, скриньку відчиняй,
заплетеш у коси діаманти,
золотом мішечок наповняй,
зрада тих грошей була чи варта ?

Так , Самсоне, о коли б ти знав,
не пішов би знов до іновірців,
не блукав зараз десь у снах,
Не довірився б зрадливій жінці.

Ти б дорогою її минав,
таємницю зберігав ретельно,

не пішов би до филистимлян,
не зайшов би зовсім до оселі.

Сила втратив в мить одну Самсон,
накидають на вже на плечі ласо,
може ще не закінчився сон
золото рахує жінка ласо.

Що ж тепер тортури і ганьба
вся оголені це коси,
тож ведуть його немов раба
Він побитий зраджений і босий.

Так минуло безліч довгих літ
для незрячого тепер Самсона,
Світ у барвах лишився ві сні
а за дня все тільки чорне-чорне .

Всі заможні із филистимлян
тішаться з цього нещастя,
чутка чи дійшла до ізраїльтян,
хоч би хто прийшов до нього часом.

Що сьогодні за великий шум?
Він запитував в поводиря
відриваючись від смутних дум
ми йдемо тепер до вівтаря.

У найбільший в місті цьому храм
бога нашого, величного Дагона
ти б не вірив би своїм очам,
як би бачив би красу пілонів.

ми прийшли –Зіпри мене ось тут.
це колони всередині храму.
Так вони. Залиш мене ось тут
- тут зображені картини слави.

Говорив невпинно поводир
залишаючи постояти Самсона.
Той же мацав вдовж і вшир
камені великої колони.

Люди, гляньте , загукав народ.
Це ж Самсон суддя отих євреїв,
що ж тепер він не розкриє рот

наче хто йому його заклеїв?

Він же не приймав отих погорд
Крізь увесь той хаотичний хаос
Розбрать хотів лиш кілька нот.
Може він почує її голос.

Пригадав тоді її лице,
Може і вона серед присутніх,
Голова прикрашена вінцем
Тільки погляд губиться безпутній.

Так вона була серед гостей
І крізь товщу вій ніхто не бачив,
що ховаючись серед чужих плечей
Вона стримано і глухо плаче.

А Самсон навколішки схилився,
На плечах лежали довгі коси
Він востаннє начебто молився
Ці роки, немов, паперів стоси.

І у цей єдиний, Боже, день
поверни мені на хвилю силу
филистимлянам пімщуся все ж
що мене незрячим залишили

Ні не встигну я вже не втечу.
якщо зрушити будівлю храму,
силу у руках тепер відчув
прощавай життя о де ти , мамо?

Чи почув тоді хто дивний тріск,
дві колони що у центрі храму,
зрушилис. Лемент ,писк.
Розігралася велика драма.

Камінь,на собі що стелю ніс,
зрушився із свого місця.
Филистимляни зірвались з місць.
і настала після криків тиша.

Це остання із його звитяг.
Тож Самсон помер як воїн.
огорнув всіх інших страх,
залишили в спокої євреїв.

І пізнав весь тогочасний світ
Бог Самсона, все таки сильнішим
протягом наступних кілька літ
люди почувалися вільніше.

Тож кохання до филистимлям
Може бути згубним для євреїв.
Приклад, що Самсон залишив нам
Зачиняти свого серця двері.

До світських емоцій і бажань,
До гріхів тяжких безповоротних,
і душевних хибних сподівань
і учинків скоєних гидотних.

Бог усправедливлює людей
І підносить скорених самсонів.
Пишних позбавляє привілей,
А вельможних і життя і тронів.

Сила й велич, чисельність звитяг,
Часом припорошені сторінки,
десь лежать на роздумів вагах.
І життя людей , і їхні вчинки.